

מה
עושים
לנו?
עם

מאת ר.ד. ווילד

ת י א ט ר ו
בית ליסין

מה עושים עם ג'וני?

מאת ר. ד. ווילד

נוסח עברי:

שמוליק לוי

בימוי:

רוני פינקוביץ'

תפאורה ותלבושות:

אורנה סמורגונסקי

מוסיקה וכוריאוגרפיה:

צחי פטיש

תאורה:

ראובן וולנר

המשתתפים:

תיקי דיין - ג'ני

רבקה גור - אודורה

שרית וינו-אלעד - שרלוט

צופית גרנט - אלן

יוסי טולדו - ד"ר סימן / פלייד

ארז וייס - פול / המתווך הוגרט

לאמה, באהבה

הזיקנה, במקרה הטוב, לו שפר מזלנו וצלחנו חיים שלמים על תלאותיהם, פיגועיהם ומשבריהם, בוא ובוא. היא התחנה המהכה לנו אי שם בפאתי הדרך ולמרות שמולנו, באשר בני אנוש אנו, נבלה בה בצורה כזאת או אחרת, לא משיכילה החברה, לפחות זו הקרויה "מערבית" למצוא למחוז הגיל הזה את המקום הנכון בתכנית הדברים. לא מבחינת ההיערכות, לא מבחינת התמיכה, לא ברמת המודעות ולא כל שכן - ברמת הכבוד, החרות והזכויות. אדם זקן דומה שנדחה הוא מן הזרם המרכזי ונתה, עם החלשות גופו, נחלש גם מעמדו.

מצב "טרגי-קומי": הבשלות - כחולשה. הנסיון - כסרח עודף. מה עושים עם ג'יני? היא קומדיה על ההתעקשות לדבוק בחיים ובחיות. על המאבק בנטיה החברתית לחזק את הזיקנה מן התודעה ואת הזקן מנחלתו. היא מתכחשת למושג "זיקנה" כפי שמנסים להגדירו לפעמים ומפיהה בו רוח חיים רעננה ואופטימית אין קץ.

בארצנו נגועת האקסואליה ושוחרת המצוינות דומה שקל להסיח את הדעת מסוגיות הקשורות למצבו של האדם אך מפאת היותו אדם, בלא הקשר מידי למה שמכונה "המצב" במהדורות החדשות אלא בהתייחס למצב האנושי בכללו. מצב האדם. הקיום האנושי. ובעיקר אם איננו עונה לקריטריונים של "הטוב ביותר" מבחינת הישגיו או מראיהו, מצבו הכלכלי, האישי. אפילו מבחינת גילו. מבחינה זו - המחזה נוגע בנושא חשוב. ג'יני הדמות הראשית, מוגדרת על-ידי המחזאי כ"כח טבעי" הפועל כאילו כנגד טבעו הזקן וכנגד הנטייה הטבעית של הלא-זקנים לחזקין את הזקן.

מבחינות אחרות - הוא מדבק בחיוביות. מאבקו של "כח הטבעי" הוא גם משעשע וסוחף.

ומבחינה אישית - אמי, שלומית פינקוביץ', חונגת השנה, כמו ג'יני, יומולדת 70. אני לא יכול לראות בה, משום בחינה "זקנה", וגם לא יכולתי לחשוב על מתנת יומולדת ראיה יותר מלביים את המחזה הזה בשבילה, לכבודה, באהבה.

רוני פינקוביץ'

"כי כבר חיו יחידיו פרק זמן מספיק להפין שהאהבה היא תמיד, בכל עת ובכל מקום. אבל מרוכזת יותר, ככל שמתקרבים למוות."
גבריאל גרסיה מארקס - אהבה בימי סולרה

לנצח את הדיקנה

הזיקנה היא אחד הנשאים המטרידים והבעייתיים ביותר בחיינו של אדם. היא מלווה בחרדות ובתהיות המתחילות הרבה לפני אופי הממשי. כולם שואלים את עצמם איך ייראו ימי הדמומים שלהם, חורף חייהם, וכולם נושאים תפילה שעונה מסאפורית סגורית זו תעבור עליהם בכבוד, בצלילות דעת וללא כאבים מיותרים, הכנה אלגנטית לקראת המשא והמסרד המטריד הבלתי נמנע הבא בתור: המוות, כמובן, "קמרה לידת", הכרח מוות, היכן חירותו של אדם? שואל המתכם האקזיסטנציאליסטי הנודע, ובכן, אותה חירות הממקמה מתבטאת כנראה באופן ובאופי שבו בוחר האדם לחיות את חייו. יכול האדם לבנות את זיקתו בלחומת על מיושנים, אמיתיים ובדוים כאחת, בהנחות בלתי פוסקות (קרעכצים, בידיש) ובקריאה אובססיבית של מודעות אבל, כפי שעושה אודורה במה **עשים עם ג'ני**, ומגד הוא יכול ללכת בדרכה של ג'ני, גבורת המחזה, ולצוקן לזיקנה בפרצוף – לבסות ליהנות מכל רגע, להגות את מה שיש ומה שעשיר, להביט קדימה בתקווה ובשמחה במקום להביט אחורה בבעגוע.

הבחירה של ג'ני – ושל המחזה – היא סוג של התרסה. התרסה נגד שיען הטבע המתקתן באכזריות ובחוסר רחמים, אך בעיקר נגד הקונבנציות החברתיות, הדיעות הקדומות וכבלי הסטריאוטיפים המקיפים את הזיקנה. ג'ני כמו מוד, גבורת הקומדיה העצובה **הרוזל מוד**, שעלה בתאטרון בלי ליתן לפני עונות אחדות, מסרבת להתנהג כפי "שמצופה ממנה" בגילה. היא מסרבת להיכנע למכשכש הדרושות החברתיות המופלע על בני גילה. לוקים לא אמורים להשתולל, לרקוד, לעשות אהבה חופשית ולהתנהג כמו צעירים, אבל זה בדיוק מה שלני מוד רוצות לעשות, וזה בדיוק מה שהן עושות, בלי להתחשב ב"מה יגידו השכנים" (ובני משפחה, והחברה כולה).

העולם, כדברי הקלישה הנעשית רלוונטית ומוחשית יותר מזרל לזר, שייך לצעירים. אליהם פונים רוב הסרטים, הספרים, הפרסומות, תכניות הטלוויזיה ושאר מאפייני התרבות הפופולארית המודרנית. העולם סוגד לדימויי יופי צעיר, חטוב, זקוף, נטול קמטים, יופי המייצג קיום של היום ומחר ולא של אתמול. בעולם כזה, אתמול היא מילה נסה, העבר מיותר, הנוסטלגיה ממוחכת, הכל מתרחש בקצב אש, אך ורק כאן ועכשיו, עם הפנים לעתיד, לזיקנה נהיה בדרך כלל סוג של פשע. אנשים מבוגרים מקבלים בין השורות החדשות מסרים הגורמים

להם להתבייש בגילם או להתכחש לו (בעידן התקופות הפוליטית, אגב, אין זה נאה והולם עוד לומר "קנים" או "שישיים" ו"שישיים" רחמנא ליצלן, ויש לבחור בתחליפים נרדפים כמו "בני גיל הזהב". מאמר זה ימנע, ברשותכם, מצוה הפוליטקלי קורקט). הביקוש לניתוחים פלסטיים הולך וגואה. כולם מנסים להילחם בכח נושא במירה הביולוגית ולמצוא את בידת הנף, וסכן המתחם הופך למין שרביט קסמים אליו חוֹרְץ גולגות. כולם הוצים להישאר צעירים, אחרת יפסידו את הרבכת ויישאו מאחור.

לא כך ג'ני. היא רוצה להישאר ג'ני, לא צעירה, לא בת שש עשרה, ובכל זאת מלאת חיוביות ותאווה חיים שעליה אינה מוכנה להתנצל בפני איש. היא רוצה לחיות את חייה בדיוק כמו שבה לה ואיך שמתחשק לה, בלי לתת על כך דין וחשבון לשום ועדת משמעת דמויות. אם התנהגותה ואורח חייה מביכים את בנותיה, למשל, הרי שזאת בעיה של הבנות ולא של ג'ני, לדעתה. ג'ני מיוודת עם אודורה, אך היא ההיפך המחולט שלה, הצד השני והקיצוני של המטבע. אודורה מייצגת זיקנה סטריאוטיפית של יתור והרמת ידיים, התמסרות מוחלטת לתכתיבי הגיל המסורתיים לכאורה (להתלונן על כאבים גם כשלא כאוב, להיאנב גם כשאין סיבה, להישאר בבית גם כשאפשר להצאת). ג'ני היא האלטרנטיבה. אותה מניעים החיים עצמם והשתוקק למצוא אותם עד תום, בלי קשר לתאריך הלידה המופעי בתעודת הזהות שלה, ושואן לו כל קשר למה שהיא מרשישה באמת, או לגילה הפנימי, הנפשי. אודורה פולט אל המוות, ג'ני בחרת בחיים.

באמצעות פריימה קומית ומגע קל, מנסה המחזה לומר כמה דברים עמוקים ומהותיים על הקיום המודרני והטבע האנושי בכלל.

בקומדיה "The Sunshine Boys" של ניל סימון, מצהיר אחד הזקנים: "אני עדיין סחורה חמה". הזקן השני עונה לו מיד: "אתה לא תהיה חם גם אם החדר הזה יעלה באש". ג'ני מתעקשת לתפקד ולהתנהל כ"סחורה חמה", מפני שכך בדיוק היא רואה את עצמה. היא לא נתון לאף אחד, בוודאי לא לאודורה, הנמנית על שכבת הגיל שלה (האיוב תמיד אורב על סף ביתך, אם לא בתונו ממש) להשביט את שמחתה או לגרום לה להודות ב"טעותה". היא לא תיתן לאיש לשכנע אותה שאבד עליה הכלח. מבחינתה, הרבה אולי מאחוריה, אבל בה מעט עוד לפניה, זה מה שחשוב מבחינתה, זה מה שקובע.

נפשות הזקנים

קונסטנטינוס קוופיס
תרגום: יורם ברונובסקי

בגופיזן הבלויים המרוטים.
ישבות נפשות הזקנים.

כמה הן אומללות. כמו קבצנים.

מה הם מכבידים עליהן החיים שהן גוררות

וכמה רועדות שלא לאבדם. כמה אומות

אותם. קרועות בתוכן וסתורות.

נפשות היושבות - טרגיקומיות - בתוך העורות

שלהן. הדומות לבלויי שחבות.

"הזיקנה לא מגינה מפני האהבה. אבל האהבה מגינה מפני הזיקנה." קוקו שנו

הזיקנה יכולה להיות תקופה נפלאה בחיינו אם לא נשכח
בה איך מתחילים התחלות חדשות.
רטרין בובר

חיצוניים. מעטים המחזות שבהם דמות הזקן אינה רק
אתגרת קומית או סנטימנטלית חביבה, כי אם דמות
ראשית, מובילה ומורכבת, מלאת כוח וחיוניות. מה
עושים עם ג'ני? הוא כמובן היוצא מן הכלל שמעיד על
הכלל, בעולם שעדיין שייך לצעירים.

יחסי הורים וילדים מהווים כמובן כד דרמטי קומי בעל
אפשרויות אינסופיות. במחזה של פינו, דווקא הילדים
(בנותיה של ג'ני) הם אלה שמתקשים להתנהג כחורים,
בהיפוך תפקידים משעשע. כאן דווקא ההורה מתנהג
כילד סורר הזקוק לאילוף. שני הצדדים לומדים את
השיעור שלהם, עד להפי אגד. המסר החשוב הוא לקבל
אחד את השני בפתיחות ובהבנה, ולאפשר לכל אדם
להיות מה שהוא, או מה שהוא חפץ להיות. בנותיה של
ג'ני מייצגות את הדור הצעיר, הכבול במוסכמות חברתיות
עתיקות, ואת החברה כולה, המגלה חשדנות כלפי כל
פרט המסרב ללכת בתלם ולקבל על עצמו את חוקי
העדר. ג'ני נחשדת בהתרופפות שכלית לאור התנהגותה
הפחוזה לכאורה, אך מי למעשה קובע מה נכון ומה לא,
מה בסדר ומה לא בסדר, מה שפוי ומה בלתי שפוי, מה
"נורמלי" ומה לא נורמלי. הגיון ושענו כמו יופי וגם גיל
הם כנראה רק בעיני המתבונן.

תמר ארצי

ג'ני מלמדת את עצמה, את אודורה ואת כל הסובבים
אותה, לומר "כן" לחיים, "כן להכל". הסוד הוא בגישה.
חיוניות ואופטימיות ואמונה עצמית יכולות לדעתה
להכריע על כל אינתי הטבע, הגורל ולעצור, אם לא את
תקוות השטן, לפחות את התחושה שההתקדמות היא
רק כלפי מטה, ובמידות תלול.

יום אחד נלמד איך להתנהג לפי הגיל שלנו", אמרת /
מבטיחה ג'ני, "אבל עוד לא, אתה שומע אותי, אלוהים?
עוד לא." כלומר, ההתרחס היא גם נגד הצו האלוהי
האחר של הזיקנה כתחנת פרידה. ג'ני עוד לא נפרדת,
יש לה עוד הרבה מה לתת ולקבל, הרבה מה לקחת
ולספוג מהחיים. היא לא ממרתה החוצה, ולפי הרגשתה,
המסיבה שלה בעיצומה.

"קוראים לי ג'ני", היא שרה, "אני בת שבעים, קוראים לי
ג'ני, אני אוהבת את החיים, קוראים לי ג'ני ואני בעננים..."
גיל הוא מצב נפשי, לדעת ג'ני. יש צעירים שחושבים
ומתנהגים כמו זקנים, ויש זקנים שחיים כמו צעירים.
את המונח 'צעירים ברוחם' מקבלת ג'ני כשטוטה. החח
שלה צעירה, משמע היא צעירה. המחשבה וההתכוונות
שלה הן צעירות, ואז גם גופה נעשה צעיר.

מעטים נודירים המחזות שמעמידים במרכזם זקנים
שאינם שקועים ברחמים עצמיים או מעוררים רחמים

נחנחו מודעים לגילנו כשאנחנו רואים את תווי פניהם של אלה שהכרנו כצעירים.
היינריך בנ

אדם עבד כל חייו, עד שהגיע לזיקנה כשפרש קנה חווה
כדי שבנו ינהל אותה, והחליט לבלות את שארית ימיו על
מרפסת הבית הראשי בחווה.

בנו עבד במשך שלוש שנים ואז החל לכוועס.

"אבי אינו עושה דבר", נהג הצעיר להתלונן באוזני חבריו
"הוא מבלה את יומו בהתבוננות בגן, ונותן לי לעבוד כמו
עבד כדי שאני אפרנס אותו".

באחד הימים, החליט הבן להביא את אי-הצדק לקצו. הוא בנה קופסת עץ
ענקית, ניגש למרפסת ואמר: "אבא בבקשה, היכנס לכאן".

האב שמע בקולו ונכנס לקופסה הבן הניח את הקופסה על הדרך וגרר אותה
עד לשפת תהום, כשעמד להשליך את הקופסה למטה, שמע לפתע את קולו
של אביו:

"בני, אתה בהחלט יכול להשליך אותי לתהום, אך שמור את הקופסה. במעשיך
אתה נותן דוגמה לבניך, ובבוא היום הם בוודאי לה זדקוקו לה עבורך".

פאולו קואלו

אין
כבוד
לזקנים

ר.ד. ווילד המחזאי

קשה להחליט אם לסווג את דונלד ווילד כאיש תיאטרון העוסק בפירסום או כפירסומאי העוסק בתיאטרון. בעבר היה שחקן, במאי ומנהל הצגה בתיאטרון. בתקופה מסוימת התפרנס בעיקר כפירסומאי וכתב סרטוני פרסומת לטלוויזיה. כיום הוא חי בפברב-נו-ורוקי עם אשתו, שלושת ילדיו ו-5 נחשי פתן. ווילד טוען כי יש סיבה טובה לקיומם של הנחשים בביתו אך היא מסובכת מכדי להסבירה. בנוסף למה עושים עם לני? כתב עוד קומדיה לבמה, קומדיה מוסיקלית, תסריט לטלוויזיה ותסריט לקולנוע.

שמוליק לוי המתרגם

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. שיחק בתלום ליל קיץ את ערב-האורג (בעל המלאכה שהופך לחמור). זוכה בפרס המבקרים של פסטיבל לתיאטרון עכו, עבור הצגת שד שביים ואשר נכתבה יחד עם השחקן/מבצע - דודו בן זאב. בין תפקידיו: בתיאטרון הקאמרי: שפליקה בבכנע ומונצח - חנן לוי, וירשינן בשלוש אחיות - צ'לוב, השומר השיכור במקבת - שייקספיר. בתיאטרון הבימה: ד"ר אינשטיין בקומדיה רעל ותהרה. שיחק בסרטו של סטיבן ספילברג רשימת שידלר. חי שנה בחולד, והתפרנס מכתבת מערכונים עבור פילוסטים, בארץ. כן עיבד לקולנוע את ספרו של ג'ורג' שוהם: אוהל המצורעים.

כתב לתכניות בידור: זהו זה (בין היתר "הפולניות"), הערב עם יצפאן - שם גם שיחק (בין היתר כמו כץ, במערכוני אבנר הנודינק). כתב עשרות תשדירי שירות עבור לפ"מ (לשכת הפרסום הממשלתית) בעיקר עבור בזק. כמו כן כתב וביים סרט פרסומת עבור לפ"מ - אינגליש קלאב. כתב סרט קצר ההתערבות שמשודר בקשת, בכיכובו של משה איבגי. כתב וביים והפיק את הפולניות - בתחרות מלכת היופי. פיתח וכתב סדרה ל"חינוכית" יחד עם אולפני מימד - עבור הטלוויזיה החינוכית - החצר של פוקס. ביים בתיאטרון חיפה - הצגה על פי מחזה של: גבולות, עיבד וביים את כובע מלא גשם. סגר מעגל וביים בסטודיו של ניסן נתיב - את שנה ג', במחזה של חנן לוי - יאקושי ופופצה.

בתיאטרון בית ליסין: תירגם את המחזה הוגו המנור מאת ניל סימון, אשר זיכה אותו בפרס התיאטרון, כמתרגם השנה, ארוחה עם חברים.

רוני פינקוביץ' הבמאי

בעל תואר שני בבימוי, אוניברסיטת מידלסקס, לונדון. שימש כמנהל אמנותי בתיאטרון חיפה 1977-2000. שימש כבמאי בית בתיאטרון הבימה 1981-1991, ובתיאטרון חיפה 1995-1996. ביים הצגות שונות ביניהם גם מחוות פרי עטו: פרדוו בתיאטרון הבטון, לילת הדבש והאימה בתיאטרון הבימה, מעקב באפילה בתיאטרון באר שבע וצוואת, פירוק בתיאטרון חיפה. זוכה פרס הבימוי בפסטיבל עכו 1990. משמש כמורה למשחק בבית צבי ובסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין. בתיאטרון בית ליסין ביים בעבר את ההצגה סילביה, טוב.

"אני לא ציניקן. יש לי פשוט ניסיון. מה שאומר בערך אותו הדבר." אוסקר ווילד

"יום אבוד הוא יום שבו לא צחקנו." **שפור**

"אין אמונה בלי צחוק." **מרטין לותר**

"החיוך הינו הדרך הכי אלגנטית לחשוף שיניים
בפני מי שאתה שונא."
ורנר פינק

אורנה סמורגונסקי מעצבת התפאורה והתלבושות

בגרת תאר שני באוניברסיטת תל-אביב, בחוג לאמנות התיאטרון, מגמת עיצוב. עיצבה תלבושות להצגות: **אופרת היהודים** עכו, 1992. בתיאטרונטו 1993 עיצבה התפאורה ותלבושות להצגה: **האבן הראשונה**. בתיאטרון חיפה עיצבה תלבושות להצגות: **הכפיל המיליונרית מונאפולי**, **להיות או לא להיות**, **צייד המכשפות**. התפאורה ותלבושות לודד **מקיפטיאון**. בתיאטרון באר שבע: עיצבה תלבושות להמתחה. בתיאטרון הקאמרי עיצבה תלבושות לרצח, התפאורה ותלבושות ל**חברות הכי טובות**, **אויב העם**, **המפקח הורדוס**, **ליזיסטרה**, **הרב קמע**. בתיאטרון הבימה עיצבה תלבושות: **לשלוש נשים בבוהות**, **הדיבוק**. בתיאטרון בית ליסין עיצבה תלבושות להצגות: **הרולד ומוד**, **ביאנקה**, **סתיו ימי**, **"אמנות"**, **סילביה**, **ספר הג'ונגל** (בשיתוף סמיר הפקות וערוץ הילדים) **שבעה**, **ערפל**, **ההצגות הקונברט**, **לוקו**, **מבזק חדשות**, **המים זוכרים**, **סליחות ותשוקה** עיצבה את התפאורה ואת התלבושות. **לארוחה עם חברים** עיצבה את התפאורה. באופרה: **לנבוקו** (מקווייפון).

צחי פטיש מוזיקה וכוריאוגרפיה

יליד 1970. החל את דרכו בנגינה על פסנתר ותופים בגיל 5. בגיל 14 התחיל לרקוד ריקודי רחוב (ברייקדאנס) ובמקביל החל את הכשרתו בבלט קלאסי ומחול מודרני. בגיל 16 קיבל מלגה ללימודי מוזיקה ומחול בבריה"ס לאמנויות Interlochen Arts Academy שבמישגן ארה"ב שם למד 3 שנים וסיים בהצטיינות. בתום שירותו הצבאי כ"רקדן מצטיין" הצטרף ללהקת המחול בת שבע ורקד בה ארבע שנים. ב-1977 יצר את **שקט-תק** מופע מחול ומוזיקה חיה במסגרת "הרמת מסך" במרכז סוזן דלל. המופע זכה להצלחה רבה ולביקורות מועינות בארץ ובפסטיבלים בכל רחבי העולם. ב-1998 במסגרת פסטיבל "זו-אמן", יצר ביחד עם חן צ'ימליטיסה, אמן כלי הקשה, מופע המשלב תנועה, מוזיקה חיה וקטעי וידאו. כמו כן, עוסק בתחום המולטימדיה והמחשבים ובמסגרת זו ערך פסי קול, קטעי וידאו ואנימציה למופע מחול ותיאטרון. בנוסף הוא יוצר מוזיקה וכוריאוגרפיה לסדרות טלוויזיה, מופעי ביזר ופרסומות. זכה בפרס "יוצרים צעירים" של שר המדע, התרבות והספורט לשנת 2000.

ראובן וולנר מעצב התאורה

בוגר קורס תאורנים של אוניברסיטת תל-אביב. עיצב תאורה להצגות ומופעים בניהם **בוקר של שוטים** - תיאטרונטו '94. בתיאטרון בית ליסין - **פעם אהבה גדולה**, **קידוש**, **הירושל**, **מי מפחד ממויג'ניה וולף?**, **הזוג המזר**, **הרוגן הראשון שלי**, **עשוי עליך פעם סרטל** וכן הצגות ילדים ומופעים מוזיקליים שונים.

"אלוהים הצניק את האדם שלוש מתנות שיקלו את קשיי היומיום: תקווה, שינה וצחוק."
עמנואל קאנט

"זאת לא חכמה להיות זקן. החכמה היא לשאת את זה!"
תת

נולדה בירושלים. שיחקה בתיאטרון הבימה במשך 18 שנה. בין תפקידיה: הרוזיה בשולמית, גברת פיצ'ם באופרה בגרוש, ציונה בסנד'ר, שושנה בגמר חברבורות, קייט ביומן חוף בריטון, אשת האכר בהחווה, רחל באנשים קשים, שרלוטה בגן הדובונים, גברת שפירד בקברט, ביאטריס במראה מעל הגשר, אמדה בביבר הזכוכית, מעכה ביהוא, ביג ממה בחתולה על גג פח לוהט, קייז ברוקדים בלונסה, הטבחית בכריתת ראש, אליס במחול המוות. לודוביקה בהאם הטובה - בתיאטרון החאן. התוכים של יחזקאל - עכו 93. מאדם לורנס בבית מלאכה - בתיאטרון באר שבע, וזה בקפריסין, חמדה בלא-כהן במפפס - בתיאטרון הקאמרי. כתבה וביצעה את ההצגה פרחים לבתה - תיאטרונטו 99. שקיבלה ציון לשבח. כתבה וביצעה את ההצגה יומולדת 42 - במסגרת פותחים מסך בתיאטרון בית ליסין - המחזה קיבל ציון לשבח.

"ההערכה שלנו לא נתונה לדיקנה. אלא לחיפוכה: אנחנו מעריכים איך למרות גילו האדם נשאר צעיר!"
מקס פריש

בקאמרי משנת 1973. בין תפקידיה בקאמרי: מלכת האמבטיה, אלונה בהשבה, רוזלינד בכטוב בעיניכם, קתרין באילוף הסוררת, אדריאנה בקומדיה של טעויות, נטשה בשלוש אחיות, מאשה בשחף, שרלוט במה עושים עם ג'יל, לואיז בפרק ב', המספרת בוסף וכתונת הפסים, אולון בסיבוב מסוכן, סואנה במיסות משוות, כלה בארזי המזודות, גברת לאבט בסוויני טוד, ג'סי בלילה טוב אמא, סאשה בדבש פרא, גברת טנארדייה בעלובי החיים, הג'יגלו מקונגו, סואנט בהחולה המדומה, פולינה בשחף, אמא בבית העלים הכחולים, אמא בענני זעם. לונה במבקר המדינה, דומינה בדבר מצחיק קרה. הצגת יחיד: שירלי ולנטין בתיאטרון ובל. בתיאטרון בית ליסין: הזוג המזרח, מלאכת החיים, המים זוכרים. בין תפקידיה בקולנוע: בחריה בכביש ללא מוצא. בין תפקידיה בטלוויזיה: לא הכל עובד - תכנית סאטירית, זהו זה - ספי ותיקי, מול במישל עזרא ספרא, קרובים קרובים, ארץ קטנה, איש גדול - מיני סדרה של אברהם הפנר.

השתתפה בצעירי תל אביב '86-89 ובתכנית הטלוויזיה זהו זה והחופש הגדול. בוגרת בית הספר למשחק בית צבי '92. בין תפקידיה שם: זלמה קלי - שיקגו, המשוגעת - ירמה, וי - ארבע נשים, שרלוטה - גן תרבות אמריקה-ישראל בשנים 81-92. השתתפה בהצגות: בתיאטרון הבימה - בין תפקידיה: מספרות - מלך היהודים, קוליסיא - משרתם של שני אדונים, זרבינט - תעלולי סקסן, לינה - זעמי ארץ אהובה. בתיאטרון באר שבע - בין תפקידיה: הרמיה - חלום ליל קיץ, סוזן - הגולד האחרון, אן - מפתח לשינים, פאניה פיינברג - הפסנתר של ברטה. בתיאטרון הקאמרי - אלימה - המורדים. בתיאטרון בית ליסין - ארחה עם הבריס. בטלוויזיה: הקומדי טור - פרה פרה, זבנג - תפקיד אורח, המרגנים, חיים וטעים. בקולנוע: 1994: פרס משחק - המכון הישראלי לקולנוע על הסרט אלינור, מספרות - מסוכנת דיבוב לטרטים: גאלה - מלך האריות, וולט דיסני. תנאי - ראג-רטס, ניקול אודין, טרק - טרון, וולט דיסני ועוד.

"כולם רוצים לחיות הרבה, אבל אף אחד לא רוצה להזדקן."
ג'וזפין סוויפט

בוגרת בית הספר למשחק בית צבי. הופיעה בהצגות: הפרס הגדול של דומלה, הצגת יחיד מאת יונתן שם-אור, שיחקה בתיאטרון הקאמרי: חלום ליל קיץ וריצ'ארד השלישי. בתיאטרון באר שבע השתתפה בהצגה הימים הכי טובים. שיחקה בהצגת הבידור הציצים חוזרים עם חולדה שגון ודורין כספי. בטלוויזיה הופיעה בכל דיכפין, הם יגיעו מחר, פינה סאטירית בתכנית סוף שבוע עם יאיר לפיד והגישה את התכנית הידועה מילקשייק, ומילקשייק בלילה בערוץ השני.

"בצחוק מונח המפתח לפענוח האישיות כולה."
תומס קרליין

"הטרגדיה של הזיקנה היא לא בזה שהאדם זקן, אלא בזה שיש אחרים צעירים."
אוסקר וינר

"אנשים מבוגרים הם כמו מזויאונים: לא משנה איך נראית החזית, משנה אילו
אוצרות ישנם בפנים." **ד"ר דן מורו**

יוסי טולדו / ד"ר סימון / פלייד

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי מחזור '94. השתתף בהצגות - בתיאטרון בית ליסין; סיפורו של זרע, ספר ה'נובל. בתיאטרון הבמה: נ.ב. החתול שלך מת, שלוש אחיות, תעלולי סקפן, הדיבוק, 1913. בתיאטרון באר שבע: חלום ליל קיץ, הפסנתר של ברטה. תיאטרון הספרייה: סבוב מסוכן, שדים ורוחות. תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: משחקים בתיאטרון ואימפרוביזציה, אגדת אוצר המילים. פסטיבל החומר וסאטירה '98: לצחוק עם שייקה אופיר. תיאטרון צותא: היה היה מלך, געגועים בוערים באש. תיאטרון הסנימה: חסמבת. תיאטרון הקאמרי: ביקור הגברת הזקנה, אכשבה, לכל השדים והרוחות. תיאטרון תמונע: מועדון הקופים הרוקם. תיאטרון ארצי לנוער: הארי הגיון - וחזן מההגדר.

ארז וייס / פול / המתווך האורט

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי מחזור 2001. במסגרת תיאטרון הספרייה השתתף בהצגות: **ערב שירי אנדרו לויד וובר**, **ערב שירי דני קיי**, המחזמר **אחים בדם** - המחזמר - **יוסף וכותנת הפסים**, המחזמר - **משחקי פיג'מה**, המחזמר - **שיער**, הרפתקאה בקרקס. במסגרת לימודיו זכה במלגות על שם: **עמוס גוסטמן**, **ירון ירושלמי**, **גוקי ארקין**, **משה זעירי**, **שמעון פינקל**, **חיים גמזו**. זהו תפקידו הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

ת י א ט ר ו ל גית ליסין

מנהלת התיאטרון:

צפיה פינס

מנהל אדמיניסטרטיבי:

צבי ורון

דירמטורג התיאטרון:

אביש מילשטיין

מנהלה

חשב התיאטרון: יוסי גורודסקי

מזכירת התיאטרון: תלמה גנר

מנהל שיווק: מיכה וייסמברגר

מנהלת מכירת ראשית:

עירית סוחובצקי

מזכירות בית: אורי גרינגלד

מנהלת מחלקת חינוכית:

ניצה שכני

מנהל מכירת חוץ: יואל הר"טל

מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס

מחלקת מנויים:

דורית מוסבי, יהודית חובק

עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי:

פנינה בריצמן

פרסום ויחסי ציבור:

אראלה בליוזנסקי

קופאים: מיכל ספיר, אלונה ריגין,

תומר מקורי, דליה לידר,

שרה מאזה, לימור אלבין, אורית שלה

מנהל חשבונות ראשי: קרול פלדמן

הנהלת חשבונות:

תלמה מסינגר, זוהר פורמן,

טל חובב, מירב כהן

מנהל טכני: יהודה גורודשץ

מנהל ייצור: רמי דקל

מנהל הפקה: אריה האובן

אחזקת בניין ומחסן:

משה גנץ, איציק סלח'י

מזכירה:

דבורה אהרון, יוקי וייסמברגר

מנהל מח' הלבשה:

אביבה חזיז

מזכירות:

מילך וסמן, אביה לוי,

תמי אלפיה, אוהן פרי,

יעל כהן, אריאלה רוזנברג,

גלי פרי, עידית פיידר,

עובדי במה:

טוב יבע, מור כרמון

שחקני התיאטרון

לעונת 2002-2001

לפי סדר א-ב

הנה אהוד-הספרי

גולן אהודאי

יונה אליאן-קשת

ליאון אילר

רון אלפרין

עירן אלתרמן

ליאור אשכנזי

יוסי בנאי

גיל בן-אחוליו

דורית בראור

ששון גבאי

מרסם גבריאל

רבקה גור

צופית גרנט

מינה דגן

נתן דגני

חיה דיין

עפרה דניאל

אילן דר

דליק ווליצ'ץ

שרית ווי-אלעד

אור וייס

גיל זסרמן

מרסם זוהר

יוסי טולדו

מיכל ינאי

אשרי כהן

אורנה כץ

מוטי כץ

יעל לבנטל

טל מוסרי

דב נבון

אברהם סלקטר

עפר שקר

יוסי פולק

אורנה פיטוסי

לבה פיקלשטיין

גיל פרנק

יצחק צוקר

אבי קושניר

אמיר קריאף

דפנה רכטר

הילה שקמן

נעמה שפירא

רפי תבור

שלמה תרשיש

להצגה זו

מנהל ייצור: רמי דקל

מנהל טכני: יהודה גורודשץ

מנהל הפקה: אריה האובן

מנהלת הצגה: חבצלת ארנון

עוזרת במה: שרון מאי

מנהל במה: סטן מרק

תאורנים:

ראמן גולר, זאב נבון

הגברה:

מירא הרמן, ניר ארמון

חשמל ואלקטרוניקה:

איציק סלח'י, משה גנץ

ביצוע תפאורה:

תיאטרונות

הסעות:

אמינות בשירות - הסעת אמנים

אמירים: טובי נבע

מלבישה: שרילי רון

צילומים בתכניה:

אייל לנדסמן

הפקה ועריכת תכניה:

אראלה בליוזנסקי

עיצוב התכניה:

נטלסטודיו

תודות:

רותי יזרם רביב

בנימין כהן הימני | מפורסם | ירון שחקן

ג'ית-הספר הגבוה
למקצועות האפור

רוי סימן 24 | מנוחה שיתוף 034
03-5229370, 03-5226789 | 38

התיאטרון בית ליסין פועל בסיועם הכספי של

משרד התרבות, המדע והספורט,

עיריית תל-אביב-יפו.

תיאטרון בית ליסין, רח' וייצמן 34

טלפון משרדיים: 03-6941222

פקס: 03-6919349

טלפון הקופה: 03-6941111/212/213

What Are We Going To Do With Jenny?

Written by R.D. Wilde

BEIT LESSIN THEATRE

Translated by:

Shmulik Levy

Directed by:

Roni Pinkovitch

Set and Costumes designed by:

Orna Smorgonsky

Music and Choreography by:

Zahi Patish

Lighting by:

Reuven Wallner

Cast:

Tiki Dayan - Jenny

Rivka Gur - Eudora

Sarit Vino-Elad - Charlotte

Tsufit Grant - Ellen

Yossi Toledo - Dr. Seamen, Floyd

Erez Weiss - Paul, A Real Estate Man

First Performance: 15.2.02 Length: Two hours, incl. interval

בית

בית קפה וקונדיטוריה

לחמי נהריה
27 הנהנתן
04*9923811

לחמי כפר סבא
8 דוד אלעזר
09*7419001

לחמי רמת השרון
37 סוקולוב
03*5409594

לחמי תל אביב
השליה' שפית בול
טל: 03*5445449

לחמי תל אביב
אבן גבירול 102
טל: 03*5229232

"מי עדן בר"
 המעיין הטבעי שלכם בבית.
 לפרטים והזמנות:
 1-800-800-400

הצילום: אריאל גולדברג

EL@L

כל היעדים • כל הטיסות • כל המחלקות
 כל הכרטיסים • כל ההנחות • כל המבצעים
 כל המועדונים • כל שיתופי הפעולה • כל הנקודות
 ...וכל מה שצריך לעשות זה להתחבר:

www.elal.co.il

מרגשים את השמיים באוויר
ELAL
www.elal.co.il

shu uemura
ש - א - מ - י - ר - ה
איפור וטיפוח בינלאומי

אילת מלון הרודס 08/ 637 8454	רענה קניון רננים 09/ 761 2616	בוטיק ת"א דיזינגוף 166 03/ 527 8858
כפר סבא קניון ערים 09/ 766 6530	רמת השרון שד' ביאליק 40 03/ 540 9120	

בכל שבוע החלום הזה יכול להיות שלך.

בכל שבוע יש זוכה ב- 1,500,000 ₪
זוכה ברכב שטח סובארו פורסטר טורבו
ועוד עשרות אלפי זוכים בפרסים שונים.

להצטרפות לתכנית המנויים
פנו לנקודות המכירה של מפעל הפיס
או חייגו לטלפון: 03-6940177
או הכנסו לאתר www.pais.co.il

ת'אטרון
בית ליסין קבוצה